

Vrienden voor 't leven

(Montebello)

Blijspel in vier bedrijven

door

JÜRGEN KROPP

vertaling

Hub Fober

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **VRIENDEN VOOR 'T LEVEN - MONTEBELLO** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JÜRGEN KROPP** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **7** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Simon Eisenga - een man in z'n beste postbeambtenjaren

Lena - zijn beklagenswaardige wederhelft

Filip - hun beider nog niet geheel voltooide zoon

Koen - van alle markten thuis, behalve van de goeie

Angel - zijn zeer wel bij hem passende en al evenzeer verre van beschaafde echtgenote

Carmen - hun beider dochter, een beeldje, maar net zo goed even verschrikkelijk als haar ouders

Babet Kromvoets - Angel's moeder, en men hoeft zich niet af te vragen waar dochter en kleindochter 't van hebben

DECOR:

Gezien vanuit de zaal, is in de linker korte kant vooraan 'n deur die naar de kamer van Filip voert. In dezelfde korte kant, iets verderop, 'n deur, die toegang geeft tot de slaapkamer van de Eisenga's, alsmede de badkamer. Als deze deur benut wordt, heet 't in de tekst steeds: links af. In de korte kant rechts 'n deur naar de keuken. In de brede achterwand, overwegend rechts, een open doorgang. Rechts gaat die naar de voordeur, links naar de serre. De kamer is ingericht met 'n dressoir, divan, tafel met stoelen en een rek, of iets dergelijks, met een hele serie postzegelalbums. Tegen de achterwand een behoorlijk formaat schilderij, goedkoop olieverfje, dat in 't tweede bedrijf vervangen is door de spreuk: roken schaadt de gezondheid, desnoods in dezelfde lijst. Op een goed in 't oog vallende plek aan de wand een oude posthoorn, met 'n koord, dat royaal genoeg is om de hoorn later om de nek te hangen. Op het dressoir eenvoudige muziekinstallatie. Bij de telefoon komt men via de doorgang links.

EERSTE BEDRIJF

Lena, Simon en Filip zitten aan de avondmaaltijd, correct gekleed en stijf.

Simon: Filip, wil je zo vriendelijk zijn me 'n snee brood aan te reiken?

Lena: Dat kan ik toch ook doen. De broodkorf staat immers naast me.

Simon: Dat is weliswaar vriendelijk aangeboden Lena, maar ik zou toch graag willen, dat Filip 't doet. Jij hebt me immers al eenmaal de worst en eenmaal de kaas aangereikt.

Lena: Tweemaal de kaas, maar dat geeft echt niet hoor.

Simon: Eenmaal de worst en eenmaal de kaas.

Lena: Ja, eenmaal de worst, maar tweemaal de kaas.

Simon: Spijt me, m'n beste, maar ik zal toch zeker nog wel weten wat ik gegeten heb! Een snee brood met worst en één snee met kaas.

Lena: Dat is waar. Maar dat komt, omdat je bij de tweede snee toch weer voor de worst koos, maar toen had ik je de kaas al aangereikt en daarna pas weer de worst.

Simon: En was je dat misschien alweer teveel?

Lena: Maar daar gaat 't toch niet om!

Simon: Natuurlijk gaat 't daarom! Je weet best, dat ik niet kinderachtig ben, maar aan tafel mag ik toch zeker nog wel enige orde verwachten, en als 't je dan al teveel wordt me 'n keer de worst aan te reiken...

Lena: Dat is toch niet waar! Ik wilde je zonet zelfs nog 't brood geven.

Simon: We hebben 't nu niet over brood, maar over worst. Filip, wat is 't vandaag voor 'n dag?

Filip: Woensdag vader, de negenentwintigste oktober, acht minuten over zeven.

Simon: Bedankt, m'n zoon, daar kan je moeder 'n voorbeeld aan nemen. Dat zijn duidelijke antwoorden. En wat eet ik op woensdagavond?

Filip: Een snee brood met kaas, een met worst en een met jam.

Simon: *(tot Lena)* Nu hoor je 't! Het is bedroevend, dat de zoon wél weet wat zijn vader op woensdagavond eet en de eigen echtgenote niet. En als je me dan op woensdagavond voor de tweede maal kaas aanreikt, heb je warempel geen reden je daarover ook nog te beklagen. En Flipje, wanneer eet je vader dan twee sneetjes brood met kaas?

Filip: Elke tweede donderdag van de maand.

Simon: Wel, daarmee is de discussie dan van de tafel.

Lena: Spijt me Simon, maar ik voel me vandaag niet bijster goed.

Simon: Ik heb gezegd: het thema is van de tafel.

Lena: Spijt me Simon.

Simon: Half zo erg. Je weet, kleinzielig ben ik niet. *(neemt zakhorloge,*

dat naast 'm op tafel ligt, ter hand, kijkt erop) Maar helaas is 't nu te laat geworden voor m'n sneetje met jam. Ik vrees, dat me dat nu niet meer bekommt.

Lena: Maar voor die ene keer zou je 't toch...

Simon: (*onderbreekt*) O nee, zo begint 't altijd. Als je eenmaal je sneetje jam te laat neemt, is 't hek van de dam! (*tot Filip*) Met de doodoener "eenmaal slechts" is elke spitsboef ooit begonnen, m'n zoon, knoop dat goed in je oren!

Filip: Moet ik je die snee brood dan nu niet meer aanreiken, vader?

Simon: Nee, m'n zoon. Maar nu mag je me, in afwijking van de vaste regel, voor de derde maal 'n kop thee schenken. Wat zeg je daar wel van?

Filip: (*met ogen hulp zoekend bij Lena, die hem toeknikt*) Ik eh, ik...

Simon: O nee, je hoeft me niet te bedanken, m'n zoon. En eh, je weet hoe ik de thee drink?

Filip: Jawel vader. Twee klontjes suiker en de thee tot eendriekwart centimeter onder de rand van 't kopje.

Simon: Zo is 't correct! Anders smaakt de thee absoluut niet! Je kunt 't karakter van de mensen al daaraan herkennen, hoe ze hun thee drinken. Als je erop let, zul je ontdekken, dat de meeste mensen geen karakter hebben, omdat ze de thee tot aan de rand van 't kopje gieten. Of nog erger: ze drinken bier! Ik waarschuw je, m'n zoon, laat je nooit in met mensen die bier drinken! Wie bier drinkt, heeft ook zweetvoeten, en wie zweetvoeten heeft, vermoord kleine kinderen. En nu: schenk m'n zoon. (*Filip wil schenken, Simon in paniek*) Eerst de suiker! De suiker! (*Filip, geschrokken en totaal verward, morst thee naast 't kopje, neemt vlug suiker, gooit 'n klontje ernaast, stuntelt enorm, Simon neemt kopje - plastic gooit 't vol woede in 'n hoek, schreeuwend tot Lena*) Jouw zoon! Ik heb 't zien aankomen! 'n Absolute mislukking! Voor niets te gebruiken! Ik kan met mensen, die geen gevoel voor thee hebben, niet onder één dak leven! Wat teveel is, is teveel!

Lena: Maar Simon, 'n ongelukje, zoiets kan toch gebeuren!

Simon: In 'n familie, waarin alle onderdelen intact zijn, mag zoiets niet voorkomen! Ik eis harmonie in de familie! Ik sta op familieharmonie! Daarin is geen plaats voor dwarsliggers!

Filip: Maar ik...

Simon: (*schreeuwend, hem de deur wijzend*) Onder m'n ogen uit! (*Filip af in zijn kamer*)

Lena: Dat was toch werkelijk niet nodig geweest!

Simon: Welja, neem 'm ook nog maar in bescherming. Jij hebt dat ook nodig! Juist jij! Wie is dan begonnen met het verstoren van de

avondlijke vrede? Jij slaagt er steeds weer in onvrede en ruzie te provoceren!

Lena: *(beduusd)* Ik...

Simon: Je hoeft je niet te verontschuldigen. Kijk liever eens hoe 't er hier uitziet! *(wijst op het weggegooide kopje)* Niets dan rommel, waar je ook kijkt, terwijl je goed weet, dat ik zoiets niet kan hebben! Ik wil orde proeven, als ik thuiskom.

Lena: *(is niet voornemens het kopje op te rapen)* Ik eh...

Simon: Nu hoeft 't ook niet meer! Laat maar liggen! Doe ik 't wel zelf! *(bedoelt het tegenovergestelde)*

Lena: Ik eh...

Simon: *(met nadruk, maar zonder aanstalte te maken)* Ik zei, ik doe 't wel zelf!

Lena: Ja ja. *(raapt 't kopje op)* En nu?

Simon: Niets. Voor mij is de zaak nu afgedaan. Roep je zoon, zodat we tenminste kunnen afdragen.

Lena: Ja ja. *(roept)* Filiip!

Simon: *(ineenkrimpnd bij dit volume)* Hoe vaak heb ik je nu al niet gezegd, dat ik dat geschreeuw niet verdraag! 't Kan ook 'n stuk zachter.

Lena: *(overdreven zacht)* Flipje!

Simon: *(na korte pauze)* Waarom komt hij nu niet, jouw meneer zoon?

Lena: Misschien...

Simon: Onzin! Hij denkt zeker dat ik 'm kom halen! Maar dan kan hij nog lang wachten!

Lena: Misschien...

Simon: Ik zei: totdat "ik" 'm haal, kan hij nog lang wachten!

Lena: *(naar links gaand)* Ja ja.

Simon: *(in zichzelf)* Er gaat niets boven 'n verstandige vrouw.

Lena: *(in deur Filip's kamer, tamelijk luid)* Filip, kom je? *(Simon krimpt weer ineem)*

Filip: *(vanuit kamer roepend)* Ja, moeder? *(opkomend)* Ik dacht dat ik...

Simon: *(weer ineenkrimpnd)* Ik hou dat niet meer uit! Schiet me 'n kogel door m'n kop!

Lena: *(in zichzelf)* Ophangen maakt minder lawaai.

Simon: *(wantrouwend)* Wat zei je?

Lena: *(luid, alsof hij doof is)* Ik zei, dat je dat beter achterwegen kunt laten, want 'n pistool maakt ontzettend veel lawaai.

Simon: Ook niet méér dan jij en je klungel van 'n zoon. Zeg 'm dat hij z'n plaats inneemt.

Filip: Zeg vader dat hij me...

Simon: Je hoeft je niet te bedanken! *(gaat zelf aan de tafel staan)* Neem

je plaats in! (*Filip gaat op dusdanige afstand van Simon staan, dat deze hem iets kan aanreiken; Lena op dusdanige afstand van Filip, dat ze iets van hem kan aannemen, alledrie vormen ze zo 'n ketting; Simon neemt iets van tafel. Geeft 't aan Filip*) Alsjeblieft.

Filip: Dankjewel. (*geeft 't aan Lena*) Alsjeblieft.

Lena: Dankjewel. (*rent ermee naar de keuken, die 'n stuk van de tafel verwijderd is, af in keuken, weer vlug terug, rennend, en dat hele theater blijft zo, met "alsjeblieft" en "dankjewel" voortduren, totdat de hele tafel ontruimd is; Simon, die haast niets te doen heeft, reageert steeds met de nodige mimiek, als het, doordat Lena, die zich 'n ongeluk rent, tot vertragingen komt*)

Simon: (*ondertussen ook tot Filip*) Je moeder zal 't nooit begrijpen, dat kettingwerk alleen dan optimaal functioneert, als alle betrokkenen even snel zijn. Bij jou en mij loopt 't immers ook gesmeerd en waarom dan niet bij haar?

Filip: Men kan niet alles hebben, vader.

Simon: Dat zal wel. 'n Perfecte familie, zoals ik ze verdienen, bestaat blijkbaar niet. (*Lena blijft met 't laatste stuk in de keuken*) Als je moeder dan zover is, kunnen we eindelijk met de post beginnen Dat is nu alweer (*kijkt op het zakhorloge*) drie minuten over de vaste tijd.

Filip: Ik zou alvast de glaasjes voor de kruidenbitter uit de kast kunnen halen.

Simon: O nee, dat is de taak van je moeder. (*neemt plaats aan tafel*) En ga ook zitten, m'n zoon, je mag hier blijven. (*Filip gaat ook aan tafel zitten*) Over de kwestie van de thee, praten we morgen verder. (*na een korte pauze begint Simon ongeduldig met vingers op de tafel te trommelen, woedende blikken ten hemel en op keukendeur werpend, dan slaat hij met vuist op tafel en schreeuwt*) Lena!

Filip: (*schrikt zich 'n ongeluk, springt op, waarbij z'n stoel omver valt*) Vader! (*daarvan schrikt Simon op z'n beurt, ook opspringend*)

Lena: (*op hetzelfde moment op uit keuken met fles kruidenbitter, met laatdunkende ironie*) Blijf rustig zitten, mijne heren, doe geen moeite, ik red 't wel alleen! (*zet fles op tafel, haalt een glas uit het dressoir, inmiddels zijn Simon en Filip weer gaan zitten*)

Simon: (*vragend*) Je hoeft je niet te verontschuldigen, Filip?

Filip: (*droog*) Jij ook niet, vader.

Simon: (*met iets meer nadruk*) Ik zei: je hoeft je niet te verontschuldigen Filip?

Lena: (*heeft inmiddels geschonken*) Je kruidenbitter Simon.

Simon: (*woedend*) Maar ik vroeg...

Lena: ...of ik er ook een wilde hebben? (*glas halend*) Graag, ja. Dank je.

Simon: (*van z'n stuk*) Ja ja, doe maar. Daar komt 't me heus niet op aan.

Je weet, gasten zijn bij mij altijd welkom. En Filip wil er ook een, nietwaar Flipje?

Filip: Ik zou eigenlijk veel liever...

Simon: Ja ja, dat had ik wel gedacht. *(tot Lena)* Filip wil d'r ook een. *(Lena schenkt voor zich en Filip)* Wat is er nu gezelliger als 's avonds met je familie 'n kruidenbitter te drinken?! Gezondheid! *(Simon nipt plechtig, Lena kiept 'm in één keer achterover, Filip brengt 'm met vies gezicht tot aan z'n mond, maar meer ook niet; Simon, weer op zakhorloge kijkend)* 't Spijt me, maar de gebruikelijke vijf minuten bezinning kunnen we vanavond niet handhaven, daarvoor is 't nu te laat. Lena, het is tijd voor de post!

Lena: *(naar dressoir, haalt er stapeltje post uit)* Wat 't eerst, de echte post of de reclame?

Simon: *(ogen ten hemel)* Lena, wat is 't vandaag voor 'n dag?

Lena: Woensdag.

Simon: Dus?

Lena: Eerst de reclame. *(zit aan tafel, splitst de post eerst en dan)* Wel, hier eerst 'n reclame voor 'n bustocht naar het wondermooie Schinnerdal, voor negenentwintignegentig per persoon.

Simon: Wat voor extra's?

Lena: 'n Pot appelstroop, twee metworsten, 'n pak koffie en voor de dames een praktische tand- en toilet-combitorstel.

Simon: En voor de heren?

Lena: Een twaalfdelige schroevendraaierset.

Simon: Niet slecht. Maar ik heb 'n nieuw scheerapparaat nodig.

Lena: Wacht, hier is nog een reis en daar geven ze bij cadeau... moment... *(zoekt)* o hier: voor de dames, *(smiespel smiespel)* en voor de heren: twee opwarmbare boekensteunen en 'n ballpointset met aardbeiensmaak, mmmm..., maar geen scheerapparaat!

Simon: Dan blijven we maar thuis. En wat is met de rekeningen?

Lena: Alleen telefoon.

Simon: Laat zien. *(krijgt envelop, scheurt haar open, leest, verbleekt)*
Wie was dat?

Lena: Wie wie en wat wat?

Simon: Iemand heeft de uitslag van 'n voetbalwedstrijd aangevraagd!
Eén gulden negentig! Wie was dat?

Filip: Ik eh...

Simon: O nee, geen verontschuldigungen!

Filip: Ik eh...

Simon: Ik zei: geen verontschuldigungen!

Filip: M'n excuses.

Simon: Ook niet. 't Wordt gewoon van je zakgeld afgetrokken. Dat 't nul

zes was, had je 's anderendaags ook in de krant kunnen lezen. *(tot Lena)* En wat is er verder nog?

Lena: 'n Postkaart.

Simon: *(verwonderd)* Wie zal mij nu 'n postkaart sturen?

Lena: Ze is ook niet aan jou geadresseerd, maar aan ons allen. Dokter Eisenga, dat moet jij dan zijn, en familie, waarmee dan kennelijk Filip en ik bedoeld zijn.

Simon: Dokter? Laat 's zien!

Lena: Wacht, ik zal 't je voorlezen. Beste Lena en Simon, hallo Flipje. Het spijt ons...

Simon: Geen verontschuldigungen!

Lena: Het spijt ons, dat we niet in de gelegenheid waren in 'n eerder stadium van ons te laten horen...

Simon: Nou, mij niet. Wie schrijft dat dan?

Lena: Nu wacht toch eens af! ...maar Koen was op een bepaalde plaats 'n poosje onmisbaar.

Simon: Ik ken geen Koen.

Lena: Maar nu hebben we tijd en kunnen onze belofte eindelijk inlossen. We komen op de dertigste oktober, en als jullie dan toevallig niet aanwezig mochten kunnen zijn, leg je de sleutel maar onder de deurmat. Wij verheugen ons al ten zeerste! Koen en Angel.

Simon: 'n Angel ken ik al evenmin! Die kaart kan nooit voor ons zijn!

Lena: 't Staat er anders duidelijk genoeg: dokter Eisenga en familie.

Simon: Ja dag zeg. Sinds wanneer ben ik dokter?

Lena: Sinds de laatste zomer in Montebello!

Simon: Verkoop toch geen onzin!

Lena: Toch klopt 't. Ik heb toen al meteen gezegd, dat je je niet zo belangrijk moest voordoen.

Simon: *(herinnert 't zich nu)* Ach zo! Dát bedoel je! Mens, dat was toch maar 'n geintje. Ik wilde die verschrikkelijke mensen, hoe heetten ze ook alweer...

Lena: Konraad en Angelica.

Simon: Precies! Deze ordinaire proleten! 't Wordt me er nu nog niet goed van als ik aan dat zootje denk!

Lena: Mij vergaat 't net zo. Vooral als ik bedenk hoe jij je aan haar hebt opgedrongen. Toen kon 't je niet ordinair genoeg zijn! Maar hij was in elk geval 'n vlotte jongen, o ja!

Simon: Ach zo, was hij dat? *(honend)* Je had immers daar kunnen blijven! Gaffer, 't zou er nog aan gemankeerd hebben, dat je 'm bij ons had uitgenodigd. Tuig van de richel! Ik ben in elk geval blij, niets meer met dat gajes van doen te hebben! *(verstart opeens)* Wie, zei je, heeft die kaart geschreven?

Lena: Koen en Angel.

Simon: (*gerustgesteld*) Ach zo. (*dan ontzet, begrijpend*) Wat? Deze, deze...

Lena: Precies! Deze Konraad en Angelica.

Filip: Voor goede bekenden Koen en Angel.

Lena: En ik weet niet, of jij je het nog kunt herinneren, maar "ik" heb hen niet eens hoeven te vragen om te komen, want jij hebt ze uitgenodigd!

Simon: Uitgenodigd! Uitgenodigd! "Kom ons toch eens 'n keertje bezoeken", hoe vlug wordt dat niet gezegd, maar dat meen je dan toch zeker niet zo!

Lena: Maar dit soort mensen kennelijk wel.

Simon: Kennelijk wel, ja. En daaraan kun je dan ook meteen zien, wát voor soort mensen 't is.

Filip: Precies! (*ironisch*) Nemen gewoon dát voor waar aan, wat de een of andere dokter hen vertelt. Dat leugenachtig addergebroed.

Lena: (*tot Simon*) En wie weet, wat jij jouw Angel niet allemaal beloofd hebt, als ze maar wilde komen?!

Simon: (*ontsteld, met stemverheffing*) Niets heb ik haar beloofd! (*beduidend zachter*) En zo ja, dan was dat onder vakantie-omstandigheden.

Lena: (*gelaten*) Nou ja, we zullen er nog wel achter komen.

Simon: (*woest*) Achterkomen? Nergens komen we achter! Je denkt toch zeker niet dat ik zal toestaan, dat dit volk ook maar een voet op mijn territorium zet?!

Lena: Dan niet. Moet je echter wel iets verzinnen om je Angel dat aan d'r verstand te brengen.

Simon: Eerstens is 't niet "mijn" Angel en tweedens hoef ik niets te verzinnen, omdat ik me absoluut niet met dat schorriemorrie afgeef!

Lena: Jij hebt ze uitgenodigd.

Simon: En áls dat zo mocht zijn, valt 't onder jouw bevoegdheid ze ook weer af te bestellen. Ik ben toch zeker niet voor álles verantwoordelijk in dit gezin! Schrijf maar 'n kaartje, met dat 't ons spijt en zo, maar dat we de cholera hebben.

Filip: Cholera?

Simon: Of wat anders voor mijn part. Malaria, pest, laat je maar wat invallen.

Filip: Aids misschien! (*neemt kaart, leest ze voor zich*)

Lena: (*berispend*) Flipje!

Simon: (*afwezig*) Ook goed, doe maar. Als ze maar wegblijven!

Lena: (*spottend*) Nee toch! Is werkelijk interessant! Waar mag je je dat dan hebben opgedaan?

Simon: Weet ik veel. Doet er ook niet toe. 't Was immers maar 'n

voorbeeld.

Lena: (*spottend*) Mooi voorbeeld.

Filip: Was immers ook van mij. Maar eh, ik ben bang, dat dit alles niet veel meer zal helpen.

Simon: Natuurlijk helpt 't! Als die angst krijgen bij ons besmet te worden, komen ze beslist niet.

Lena: Besmet? Met aids? Hier bij ons? Dan ben je dus heel wat van plan met je Angel!

Filip: Daar kan men zich tegen beschermen. Ik heb gehoord, dat er kleine gummizakjes bestaan...

Lena: (*ontzet*) Flipje!

Filip: (*met de kaart zwaaiend*) Maar daarvoor is 't nu toch veel te laat!

Lena: (*geschrokken*) Voor wat?

Simon: (*verwijtend*) Jouw zoon!

Filip: Als 't vandaag de negenentwintigste oktober is, wat is 't dan morgen?

Simon: Wat heeft dat nu met aids te maken?

Filip: Helemaal niets, maar eh...

Lena: (*grist Filip de kaart uit handen, leest er vanaf*) Wij komen de dertigste oktober!

Simon: Had je gedacht!

Lena: (*geduldig*) Simon, wordt wakker!

Simon: (*springt op*) Dat is morgen! Morgen is 't de dertigste! Maar ik heb met dat alles niets te maken! Ik ben er niet! Ik heb de bof, galstenen, kinkhoest!

Lena: Ik begrijp niet, waarom je je zo loopt op te winden. We zijn toen complete vier weken met dat stel opgetrokken en nu zul je het toch nog wel 'n halve dag met je Angel kunnen uithouden.

Simon: Mijn Angel, mijn Angel! Ik weet verdomde goed waarom die met alle geweld hier naartoe willen komen. Omdat die vent knettergek op je is! Denk maar niet, dat ik dat niet gemerkt zou hebben!

Lena: Jij zult wat gemerkt hebben! Je hebt de hele vakantie toch voor niets anders oog gehad dan voor die... die...

Simon: Wil je er even rekening mee houden, dat mijn zoon ook hier aanwezig is.

Lena: Die zoon mag best wel eens horen wat zijn vader voor 'n...

Filip: Kinderen hoeven niet alles te weten.

Simon: Zeer verstandig.

Lena: Kinderen, kinderen! Flipje is er al achttien en dus wordt 't zoetjesaan tijd dat hij eh...

Simon: De meeste kinderen worden vandaag de dag veel te vroeg rijp. Kinderen moeten kinderen blijven, dat kan elke dokter je vertellen.

Lena: O ja, jij kunt 't weten. Je bent er immers zelf een.
Simon: Nu hou eindelijk eens op met die onzin.
Lena: Hoezo onzin? Als je Angel komt, wil ze haar dokter terugzien en geen postbeambte.
Simon: Wil dat zeggen, dat je je ervoor schaamt, dat je man slechts postbeambte is?
Lena: Daarvan heb ik niets gezegd.
Simon: Nee, maar gedacht heb je 't! Opeens ben ik je niet meer goed genoeg! Twintig jaren heb ik me voor jullie afgejakkerd! Twintig jaren heb ik me alles voor jullie ontzegd!
Filip: Voor mij pas achttien.
Lena: Flipje!
Simon: Is dat alles dan soms niets? De tuin, het huis! Hebben we 't hier niet geweldig naar onze zin? Wat heb je dan tegen 'n postbeambte?
Lena: Niets man, niets! Maar je hebt je in Montebello voor dokter uitgegeven en nu moet je die rol ook verder spelen. Want hoe zou je die Angel van je anders moeten duidelijk maken, dat uit de dokter 'n postbeambte is geworden?
Simon: Hoezo dan niet? Op de dag van vandaag?
Lena: Juist in onze tijd word je niet zomaar van de ene dag op de andere ambtenaar.
Simon: En maar goed ook! We hebben immers ook nog mensen nodig die werken!
Lena: *(sarcastisch)* Laat me niet lachen! *(Simon, even perplex, slaat dan met 'n vuist op tafel: Lena kordaat)* Flipje!
Filip: *(opstaand, naar z'n kamer)* Ik ga al!

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto